

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

- וַיִּדְבֹר יְיָ אֶל אֶהֱרֹן וְאֶנִּי
הִנֵּה נָתַתִּי לָךְ אֶת מִשְׁמֶרֶת
תְּרוֹמֹתַי לְכָל קֹדֶשׁ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לָךְ נִתְּנִים לְמִשְׁחָה
וּלְבִנְיָי לְחֶק עוֹלָם:

- במדבר יח ח
2 לֹא אֲבֹלְתִי בְּאֵנִי מִמֶּנּוּ
וְלֹא בְעֶרְתִּי מִמֶּנּוּ בְּטֶמְאָה
וְלֹא נִתְּתִי מִמֶּנּוּ לְמֵת
שִׁמְעֵתִי בְּקוֹל יי אֱלֹהֵי
עֲשִׂיתִי כְּכֹל אֲשֶׁר צִוִּיתִנִּי:
דברים כו יד

גליון הש"ס

ד"ה הא בחול וכו' יליף
אבתי היכי קא ע"א זמס קא
זמס ד"ה ומה מעשר:
שם ד"ה כך אתה מצווה
וכו' ומדרבנן אי נמי
מדאיקרי קדש.
עין פקחים פ"ג ע"ג חוס'
ד"ה אלז נטמא ול"ע:

מוסף תוספות

- [illegible]

עשה ודחי ל"ת. מוס' הרוק'
ילפינן תרומה מקדש. מוס'
ובשעת הבערה לא חשיב
שסאור לבערה ביו"ט, מש'
שמוס' הראש. לב. צריכין ש'
לאור בת שימור היא. מוס'
לל. שהי' ראוי לחיות אם
א' מהן פחות מבין ס'. מוס'
תמוס' יבמות ב. ד"ה אשת. מוס'
תמוס' יבמות ב. ד"ה אשת. מוס'

עשה הוא. דמשמע שבות זו: ואין עשה הוא לא תעשה ועשה ואע"ג הדלהל הוא הוה והעצרת שאר קדשים שאין מן הכלל: **הא בחול שפיר דמי.** **אם הסרומה שנטמא.** דדמיא לקדש ועוד משום תקלה: **לא בערמי ממו.** במעשר שני כתיב: **טמא.** בין שאני טמא בין שהוא טמא: **קדש לא ממעיטנא.** מהך חומרא: **שכן.** יש צד חומרי פנקע"ם וראוי גס לזו. חייבין עליו משום פגול שחט על מנת לאכול חוץ לזמנו ואכל אפילו חוץ לזמנו. ומשום נותר חוץ לזמנו ממש וולא חשבו מתחלה וקרי קרבן. ויש צד מעילה ואף עב גב שקדש (הנותר) לאכילת כהנים אין בהן מעילה מ"מ תורת מעילה שייכת ביה אם קדשי קדשים הן יש בהן מעילה לפני זריקה לכל הנהגה מהן ואם קדשים קלים הן יש מעילה בזימוריהן לאחר זריקתם דמיס לאפוקי תרומה דלית בהן כלל: **וכרם.** לאוכלה בטומאת הגוף ותורמה בזמיתה צדי שמס ימינו נקשרים אבל אינו הולך ערירי: **אסור לאוין.** ק"ו ממעשר אבל תרומה מותרת לאוין ביצמות בפרק הערל (דף ע:) זר ור"י צ' פעמים זרות אמרתי לך ולא אנינות. און כל זמן שלא נקבר מתו: **מחפ"ו.** מיתה צדי שמס לזר האוכלה או כהן טמא. (וחומש) **אם האוכלה בשוגג דכתיב** (ויקרא כז) כי יאכל קדש בשגגה ויסק חמשייתו עליו אבל קדש משעה שיש היסור לכהנים כתרומה ויאל מידי מעילה שוב אין חומש בשגגת אכילתו.

דבאש תשרופו דוחה יו"ט
נר ציו"ט מלאכה המותרת
נהנין מהן גאסרין גם זו לא
יתהוויי מינה: מזוה לשרוף

עשה והוה ליה ⁶ יום טוב עשה ולא תעשה
ואין עשה דוחה את לא תעשה ועשה ביום
טוב הוא דאסיר הא בחול שפיר דמי מ"ט
אמר רב כשם שמצוה לשרוף הקדשים
שננטמאו ⁷ כך מצוה לשרוף את התרומה
שננטמאת ואמרה תורה "בשעת ביעורה
תיהני ממנה היכן אמרה תורה מדרב נחמן
⁸ דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבון אמר
קרא ¹ ואני הנה נתתי לך את משמרת
תרומותי ²⁷ בשתי תרומות הכתוב מדבר
אחת תרומה טהורה ואחת תרומה טמאה
ואמר רחמנא לך שלך תהא להסיקה תחת
תבשילך ואיבעית אימא מדרבי אבהו
דאמר ¹⁰ רבי אבהו א"ר יוחנן ² ולא בערתי
ממנו בטמא ממנו אי אתה מבטל אבל
אתה מבטל שמן של תרומה שננטמאת
ואימא ממנו אי אתה מבטל אבל אתה
מבטל שמן של קדש שננטמא לאו קל
לחומר הוא ¹¹ מה מעשר הקל אמרה תורה
לא בערתי ממנו בטמא קדש חמור לא כ"ש
א"ה תרומה נמי לימא ק"ו הוא הא כתיב
ממנו ומה ראית מסתברא קדש לא ממעיטנא
שכן סימן פנ"ק עכ"ס פיגול נותר קרבן
מעילה וכתר אסור לאונן אדרבה תרומה
לא ממעיטנא שכן מחפ"ז סימן מיתה חומש

לֹא נִהִירָה דְּהֵא רִצִּינָן צִיָּה
הֵב (בְּצֵא מִצֵּעָא דִּף נִד:) :

כה.

^א דלמתי עשה ודחיה לא תעשה^ב ורב אשי
תעשה הוא ואין עשה דוחה לא תעשה
יאה (דף נ : ושם) משמע א' דלית ליה לרבא
כי אפר כירה^ג דפריך סוף סוף יו"ט עשה

דוּחַהּ לֹא תַעֲשֶׂה וְעֹשֶׂה חֵלָל אֲמַר רַבָּנָא
 כִּי וְדוּחָא לְמִימַר דְּהִשָּׁס יִנְחֹל לִיה
 לְמִיפְרָךְ^א דְּיוֹטָא עַל רֵלָא תַעֲשֶׂה הוּא
 דְּקִי^ב לְכַר בִּשְׁלֵי אֲשִׁי בִּלְבָב אֲשִׁי^ג לִילִית
 לִיה לְיוֹטָא עַל רֵלָא תַעֲשֶׂה מִמֵּי^ד אֵין
 כִּסְיוֹ דְּדוּחַהּ יוֹטָא^ה מִלְּבַדּוֹ וְרַי^ו מִפְרָס^ז
 לְחֵתִיל בִּקָּי מִנְדְּרִיס וְנִדְּבוֹת דְּדָחוּ
 יוֹטָא אָף עַל גִּבּ שְׁלֵל נִכְרְתוּ עֲלֵיהֶם
 יִיג בִּרְתוּת מִילֵּה^ח לְבִישׁ^ט וְקִסְטָר בִּרָא
 דְּקִרְבִּין צִוִּיט וְלִיכֹל לְמִיפְרָךְ מֵה
 לְנִדְרִיס וְנִדְּבוֹת שְׁהָן לְזוֹרֵךְ גְּבוּה
 דְּפִרְכִּי צַפִּי^י רַ' אֲלִיעֶזֶר דְּשֵׁלָה (לָקֻמוּ)
 קֹלָה^כ מֵה לְעוֹמֵר וְשִׁמְרֵי הֶלֶס מֵה
 לְזוֹרֵךְ גְּבוּה^{כא} דְּהֹא לֹא חוּבָה יִנְהוּ
 וְאִפִּילוּ חֲטָאוֹת וְאִשְׁמוֹת לֹא מִיקְרוּ
 זֹרֵךְ גְּבוּה כִּיּוֹן דְּלֵי לֹא חֲטָא לֹא צַעֵי
 לְאִיחִינֵהוּ וְחֵיתִי לִיה לְרִבָּא דִּיּוֹס טוֹב
 עֹשֶׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה כְּדוּמוּכָה צִבְיָה לְהִי
 אִילֻסְרִין קִי' דְּלֵי לֹא קִי' לֹא הוּה
 צִרִיךְ קֹרֵא לְמִסְרֵי^{כב} וְרִבָּא לֹא מִיחֵי
 אִשְׁרִיפֹת דְּשִׁסִּי^{כג} אֲלֵהּ הִשָּׁס מִקְרָא
 מִשּׁוֹם דְּמִינֵה נְמִי שְׁמַעִין דִּלְזֵן שְׁרִיפֹת
 קְדָשִׁים דְּדוּחַהּ יוֹטָא:

ח"ר יו"ט עשה בו. וא"ת הן אמורא
לנעיל דסביר דיו"ט לא תעשה גרידא ^{טז}
נילף מהכא דלא דחי עשה את ל"ט ובי האי
גזונא פריך צ"ק דיבמות (דף 17.) ושם אמר מיכן
לא נילף ^{יז} לפי שכולו לעשות אחר יו"ט ^{יח} [ת"י].
הא בחור שפיר דמי מ"ט בו. תימא
מהיכא תימי דתרומה טמאה

א' ממעשר הקל כדמשמע בסמוך איכה
 "ס ט"ז דפרריך בהטרל (בימות דף עז:)
 יה משום דאיקרי קדש דכתיב (ויקרא כג)
 רחמנא לתרומה וקדש גופיה אסור
 ר' א' מהאיכא דמעשר דלאחר בפרק כל
 טע קדש מהיכא מימי דאמר תרומה וי"ל
 אין אק"י¹¹ אלא אהיקשא¹² סמין ומיהו
 יכולהו אימניה בקדש בר מיידי ואר"ת
 תומה דלאחר י' וסב נתמיו ללוי וז תרומה
 כן טעון כסף לורי דפרריך בפרק במר
 כל תודה או שלמים דאחר ללוקה
 וות שעתה ציבור דלאחר בפרק כל שעה
 ותבואה תשיב צעין טפי בשעת הקדשים
 טעם זה נראה ללא דוקא שריפה אלא
 להדי הנשרפין וקמיה התם הנשרפין לא
 אלא תאמר דלאחר בספ"ק דפסחים (דף כ:)
 ומר דלא קאי אלא אעברה וכלאי הכנס
 דדרררר¹³ רבי אליעזר (בסוהר דף לה. ושם)
 וטומאה¹⁴ התם דריש משמרת קדשים
 טומאה למאי לאחשוי נמי דמחירי קדשים
 לאוכלו חוץ למקומו ובכלל זה
 יגיוול ונותר כי ההוא דאס עון פיגול הוא
 דחיש לאוכלו חוץ לזמנו דהיינו נותר
 נותר התם רב יוסף כי הוא בר שמיין שנין
 נפק מר פירוש דלאחר התם מת ציוס
 אלא שמת בשביל עון זה אפי' אין צדו
 נותר דרת אינו מגיע לחמשים ומפיה לא
 מעדרות קודם חמשים וחכמי אל תכריחו
 וכתיב במדבר זה יתמו ושם ימותו ולא
 בזכרת אלא בהנהו דכתיב בהו עירי ואין
 לי לכדבא כו' ואי אין ורעו נכרת אלא
 ר מכת דשני מכת דבני מי נפק מר
 שמה בפרריך (דף לב:) ומיהו קשה
 לה היתרא¹⁵ אף אשת אח דיש לה
 עריות דלא מצי גבי חמש עשרה
 ארריך [ע"ע מוספות בימות כ: דאם אשת:]

ישיביל, כ. [שנשטאט אחר וריקה. מוס' ה'נל'ס, כלא. א'
בהיטקת אחר תבשילוי, ודוד. מוס' ה'נל'ס, כלא. א'
אין חול לשורפה לא ליתנה לפני כלבו ב'ש'ש שטוס
ל. טענה שריפה. רשני'ל, לא. דכתיב ב'ש'ש באש ישר-
ק. מוס' שמירת'. מוס' כינוי'ל, ד. ז' אשת. ל'. דשמה
זית. ד. ז' אשת. לא. החקק רלא לאצילת. מוס' ה'נל'ס
ש. שיתוק שריפה שניע'ל על. מוס' ה'נל'ס, דאמרי לא ח'ל
אח'ס מאכ'ב א'ז אוני לא באשת אח'ס מאכ'ב א'ז ח'ל
משמע דאח'ס למעוטי אשת אח'ס מאכ'ב א'ז בה כרת.
ז' אשת. אלא לרבי'א שומרי דאין כרתה אח'ס ודוד
ז' אשת. ז' אשת.

עין משפט
נר מצוה

סא א ב מיי' פ"ב מהל' תרומות הי"ד ופ"א ה"א טוש"ע י"ד סימן שלא סי"ט צהג"ה:

מוסף רש"י

לרא' בערתי ממנו בטמא.
ומשמע בין שלי טמא כו'
הוא מתודה של צערו בנאש
ללא הדליק בו את הנר,
יכל שכן בטמא, ללא ניתן
לחילול ופתיח וסיכא,
ממחילא שמעין מדלא הורק'
למתודות על טמא, שמע
למה הכי קאמר אפילו
בשעת הטומא של יחולי
לחילול לא נחמיו להדלקה
(יבמות עג.).

תום' ישנים

[illegible]

הוא לא דינאמא קרא אמת
לאשווינהו צ' כתובים הבאים
כאחד:

דְּבִירוֹ חֲנָאֵל

[illegible]

(ז) ר"ל אם נפקלו ע"י מוסקודם שחיתה וכ"ה בפירש"י.